

Scénář k rozhlasové reportáži – Hermína Bergerová

Naše pamětnice pochází ze smíšeného manželství Češky a Němce. Tato skutečnost ovlivnila celý její život. Jak? Na to vzpomíná Hermína Bergerová.

Narodila se 28. května 1926 v Hertvíkovicích v hospodářském stavení, které patřilo její rodině již od roku 1774. Ke stavení patřilo ještě 30 hektarů polí, a tak společně se dvěma mladšími bratry většinu času pomáhala okolo hospodářství. Celodenní práce venku a absence rádia zapříčinila nemilé překvapení, když oba její bratři museli narukovat do německé armády. Paní Hermína tak zůstala na obhospodařování sama s rodiči a tím ztratila možnost vyučení se švadlenou. O politiku se nezajímali ani po skončení války. A tak přišla 1. dubna 1948 druhá rána osudu v podobě zabrání statku a následného odsunu rodiny Bergerových.

Nejprve rodině Bergerových tvrdili, že je vystěhovávat nebudou. To rodinu uklidnilo a rodiče přestali mít obavy, že by mohli přijít o majetek.

„Jednou v neděli ten, co dělal předsedu, co se tam přistěhoval, byl ještě u nás amluvili o tom stěhování furt a maminka ještě se ho ptala, říkala, doufám, že nebudete nás vystěhovat, a on řekl, že ne.“

Že to nebyla pravda, zjistili až druhý den ráno.

Přišel ráno a říkal tátovi, můj brácha, ať jede do Mladých Buků, ať zapřáhne koně a kočár, měli jsme takový starší už kočár, a aby jeli do Mladých Buků na dráhu, že tam z okresu jsou nějaký pánové a přijdou se podívat. A když přijeli ti páni, tak nepřišli do města jako na obec, přišli přímo k nám no a říkali, tak a že teď nás budou vystěhovat.

Převezli je do vedlejší vesnice ke statkáři, který tímto způsobem zabral už tři statky.

„To bylo prázdné, to bylo nic, tam byla holá podlaha všechno, tak akorát stůl a židle, abysme si mohli sednout, abysme nesesedli na zemi, tak jsme tam byli. Moji rodiče museli u toho Čecha tam dělat, co měl ty tři statky.“

Po dvou měsících byli přesunuti do Střítěže u Trutnova na státní statek. V Trutnově také potkala svého budoucího manžela a v roce 1951 se jim narodil první syn, druhý přišel na svět o pět let později. Manžel byl horník a tak se společně s ním v lednu 1959 přestěhovali do Ostravy, kde mu po skončení místních dolů nabídli práci. Ani tady paní Hermínu nepotkalo štěstí.

„30. září 1959 šel na noční službu a už nepřišel, tam se zabil.“

Skoro tři roky zůstala v Ostravě, než se mohla vrátit zpět do svého rodného kraje, kde si vyměnila byt s jinou hornickou rodinou.

Na výchovu dvou synů byla sama a z vdovského důchodu by je neuživila. Našla si tedy práci jako pomocná síla ve školní jídelně. Později pracovala jako prodavačka obchodního domu Krakonoš v Trutnově. V roce 1981 šla do důchodu a od té doby si užívá života s vnoučaty a pravnoučaty. I přes svůj pokročilý věk a životní trable, kterými si prošla, je stále plna

optimismu a chuti do života. Je přesným příkladem silné ženy, kterou osud nešetřil a ona se stejně nevzdala.